

րով։ Անգրէասեան և Քասարճեան՝ նախ աօքումայի և միագոյն կտաներու ապա պամայի վրայ բանալով վաճառատուն մը ի Կ. Պոլիս, և ուրիշ քանի մը Կ. Պոլիս բնակացած տուն տեղ եղած Փոքր-ասիացիներ։

Այս Փոքր-ասիացիները՝ գլխաւորապէս իրենց չարքաշ սկզբնաւորութեան և տոկուն ալամերժ բարքին բերումներով՝ կըրցած են հետզհետէ յաջող դիրքի տիրանալ Կ. Պոլիսի միջնադգային հրապարակին վրայ, բացի մէկ քանի անխոհմտերէ, որ՝ բռնուած մայրաքաղաքին ծախիչ հրապարակներուն՝ ծախած սպառած են ամէն ինքնութիւն ամէն բարեմասնութիւն հայրենական։

1875ին՝ հին մեծատուններէն ալ եկած հասած էին այս նորերուն քով մեծ գործունէութիւններով՝ արտածական ու ներածական երկչաւիղ վաճառաշահութեամբ և սեղանաւորութեամբ՝ հռչակաւոր Սերորէ ու Սարգիս Կիւլպէնկեան եղբարք, բարերարք Կ. Պոլիսի Հայ Հիւանդանոցին, որոց յաջորդեցին իրենց որդիք. Յակոբեան եղբարք՝ գլխաւորապէս պարսիկ առեւտուրներու և անգղիական յանձնարարութեանց գործերով. Յովհ. և Մկրտիչ Եսայեան՝ գլխաւորապէս երկաթի վաճառականութեամբ և սեղանաւորութեամբ. իրենց ձեռքն էին 1875էն 1895 Կ. Պոլիսի հրապարակին վրայ գտնուած հայ վաճառականներու մեծ մասին և գրեթէ բոլոր կեսաւարացի հայ վաճառականներուն սեղանաւորական առեւտուրք, Քարակէօղեանք, որ հետզհետէ զօրացուցին Կ. Պոլիսի ու Անգղիայի մէջ իրենց սեղանաւորական գործերը՝ նուազեցունելով իրենց մանիֆաթուրայի գործառնութիւնները. Թօքատեանք, որ բացին նաեւ դրամատուն մը յԱնգղիա և ի Կ. Պոլիս, Պէշիքթաշեան և Պօղոս Գաբրիէլեան, որոնց գործը մեծ էր մանաւանդ ամէրիգանի թիւլպէնտի եւ ուրիշ ճերմակեղէններու վրայ։